

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Bidt altijd, dat gij niet moedeloos moogt worden totdat ik kom: ziet, ik zal snellijk komen, en u tot M'jzelvén Mij ontvangen. Amen

L. en V. 88: 126.

De Dageraad der Nederlandsche Zending.

(Geschreven voor „De Ster” en de „Utah-Nederlander”, in het Jubeljaar, op verzoek der Nederlandsche Zendingen-Vereeniging.)

„Des werelds loop keerde om.
Dat Westen werd ons 't Oosten
eens heiltijds.” I. D a C o s t a.

Den vijftden Augustus, 1861 komen de eerste zendelingen, twee Ouderling. uit Utah, te Rotterdam aan: de een is een Fries (te Franeker geboren), de ander een Duitscher. Eerstgenoemde is Anne W. van der Woude, een man van bijna vijftig jaar; zijn nevenman, Paul A. Schettler, vier-en-dertig jaar oud. Het licht door deze predikers gebracht, is derhalve de vroegere ochtendflikkering van den aanbreekenden dag. De Morgenster (zie vroeger artikel) heeft de nachtelijke duisternis niet kunnen verdrijven. Nachtelijke duisternis? Gewis: wat de zuivere prediking van Gods Woord aangaat, ligt het overigens zoo verlichte gewest als onder een dichten sluier. Doch ziet! aan de westerkimmen begint het Evangelie-daglicht te gloren: „Des werelds loop keerde om!”

Na zich in gebed den Heere toegewijd te hebben voor hunne zending, nemen onze heilboden voor korten tijd afscheid van elkaar: beiden gaan allereerst hunne familie-leden bezoeken. Ouderling Van der Woude heeft verwanten te Amsterdam en ook in het noorden van Friesland. Hij besluit eerst naar de hoofdstad des lands te gaan. Ouderling Schettler vertrekt naar Zeist, Utrecht, waar hij bij de Herrhutters, of Moravische Broeders, een oom en andere verwanten en een groot aantal oude vrienden heeft.

Het duurt niet lang of Ouderling Schettler sluit zich te Amsterdam bij zijn medearbeider aan. Zijn oude kennissen hadden hem heel vriendelijk ontvangen, maar zoodra zij vernamen dat hij „Mormoon” geworden was, bleek het heel moeilijk hen te bewegen naar gezonde

redeneering te luisteren. Ze waren bevooroordeeld door lasterlijke krantenartikelen. Onze Duitsche zendeling had verscheidene interessante gesprekken met den predikant en enkele anderen der meest ontwikkelde Hernhutters, die hem persoonlijk kenden, en zij konden de nieuwverkonde leerstellingen niet weerleggen. Ten laatste verklaarden ze dat zij overtuigd waren van de oprechtheid zijner bedoeelingen, maar dat hij misleid en een dweper was. Nog had Ouderling Schettler den moed niet verloren. Hij had uit Bazel, Zwitserland, enkele boeken en traktaten in de Duitsche taal besteld en die in Zeist achtergelaten. Zijn vrienden hadden allen beloofd die lektuur aandachtig door te zullen lezen, en het afscheid had onder de beste gevoelens plaats gehad.

Te Amsterdam, waar Ouderling Van der Woude druk bezig is zijn boodschap ingang te doen vinden, komen onze lichtgezanten in aanraking met een bekeerden Joodschen rabbijn, die ijverig naar waarheid schijnt te zoeken. Deze introduceert hen bij twee particuliere vereenigingen, die onderlinge Bijbellezingen hielden, niet geloovend in predikersgezag. De zendingen bezoeken enkele bijeenkomsten van één der vereenigingen, en Ouderling Van der Woude krijgt gelegenheid, een poosje tot de vergaderden te spreken. Het blijkt dat de Bijbelvrienden elkander door onderdompeling gedoopt hadden. Natuurlijk informeren onze Ouderlingen naar hun gezag daartoe. Voor het beantwoorden dier vraag wordt een paar dagen bedenktijd verzocht. Enkel en kunnen Engelsch lezen en krijgen, op verzoek, de „Voice of Warning” (Stem tot Waarschuwing) ter lezing.

Het boekje is na een paar dagen terug, vergezeld van een schrijven: de vereeniging is ongewillig het „Mormonisme” te helpen verspreiden, daar zij geen ander boek met Goddelijk Gezag erkent dan den Bijbel. Ouderling Schettler antwoordt hierop met ettelijke exemplaren van de „Echtheid van het Boek van Mormon” en enkele andere, door hem in het Hollandsch vertaalde en gepubliceerde traktaten. Voorts heeft hij menig gunstig onderhoud met enkele dames aan wie de heer Meyerse (de christenjood) hem voorgesteld heeft en die beduidende belangstelling in het Werk schijnen te toonen. Aan alle zijden openbaart zich echter veel tegenstand: de predikanten waarschuwen overal het volk, niet te spreken met die „verschrikkelijke „Mormonen”, die gekomen waren om de menschen te verleiden”.

Intusschen is Ouderling Van der Woude met de pakketboot naar Workum, Friesland, vertrokken. Daar aangekomen, heeft hij al gauw zijne verwanten met het herstelde Evangelie bekend gemaakt. Zij verheugen zich erover en verschaffen hem de gelegenheid, hen op een avond (23 Augustus) toe te spreken. Die prediking veroorzaakt aardig wat opwinding in het stille Friesche stadje. De bijeenkomst wordt druk bezocht. Enkele predikers trachten vruchteloos het spreken te beletten. Een dag of vijf later heeft er, tijdens een andere bijeenkomst, een lang gesprek plaats tusschen een der predikanten en den „Mormonen”-zendeling. De dominee wil met de Schriften

bewijzen dat de nieuwe leer valsch is, maar zijn poging mislukt.

Ouderling Van der Woude begeeft zich den 29sten dier maand naar Leeuwarden, bezoekt daar een bijeenkomst van de vereeniging „Volkshel” en verneemt dat de leden van dien kring hunne kinderen kerkelijk zegenden en niet geloofden in den kinderdoop. Maar tegenover dit aanknoopingspunt staan zoovele bezwaren tegen de „Mormonen” in de oogen dier lieden, dat onze zendeling daar geen ingang kan maken. Een paar dagen later is hij in Dokkum, en ruim twee weken lang verkondigt hij de heilmare uit Amerika onder zijne familie-leden. Den 18den September houdt hij een toespraak in eene stampvolle boerenschuur, welke prediking wel gewild schijnt. Althans, de spreker wordt uitgenoodigd den volgenden Zondag op te treden in een andere schuur, die eveneens vol menschen stroomt.

Bij enkelen valt het Evangeliezaad in goede aarde. En den eersten October (1861) mag onze heilgezant een drietal bekeerlingen naar het watergraf geleiden om daar den ouden mensch te begraven. Het doopregister vangt aan met de namen: Gerrit W. en Bordi (Bartje?) van der Woude en Elizabeth Wolters, allen woonachtig te Broek bij Akkerwoude. Den 23sten December d.a.v. doopt Ouderling Schettler drie personen te Amsterdam, onder wie Hendrik van Steeter, die later, vóór zijne verhuizing naar Utah, een goede zending in zijn vaderland volbrengt. Zoo besluit dus het jaar 1861 met een rapport van zes leden: het historische aanvangscijfer van de Kerk!

Reeds vroeg in 1862 sluiten 6 anderen zich bij de Kerk aan te Amsterdam. De zendingen ondervinden allerlei tegenstand, maar worden niet ontmoedigd. In Mei berichten zij het organiseeren eener Vertakking in de Hoofdstad, een vertakking bestaande uit veertien zielen. In September krijgen zij hoog bezoek. President Geo. Q. Cannon, toentertijd aan het hoofd der Europeesche Zending, maakt een rondreis over het vasteland en arriveert den 24sten van de genoemde maand te Amsterdam. Deze getuigt dat hij daar denzelfden Geest aantreft, dien de Heiligen elders ontvangen wanneer zij zich in ootmoed buigen voor de geboden des Heeren. Een oude zieke zuster, die veel geleden had, wordt oogenblikkelijk genezen als zij op haar verzoek gezalft wordt. De tegenpartijder had echter ook van zich laten merken. Men had toegegeven aan een verkeerden geest en in althans één geval had dit onaangename vruchten afgeworpen. President Cannon slaagt er in, de verdeeldheid, door dezen kwaden invloed veroorzaakt, te heelen. Ouderling Schettler heeft bij dezen tijd het Boek van Mormon in het Hollandsch overgezet, en deze vertaling wordt stuksgewijs den Heiligen voorgelezen in de bijeenkomsten.

De toestand van de leden der Kerk en van het volk in overweging genomen hebbende (de Kerkleden waren heel arm, de menschen in het algemeen maar weinig geneigd naar de Waarheid te luisteren), acht President Cannon het wijs, Ouderling Schettler naar Zwitserland te verplaatsen, waar deze met zijn degelijke kennis der Duitsche taal President John L. Smith kan bijstaan. President Cannon gevoelt op zijn rondreis, dat er in Holland, Duitschland en Zwitserland

velen van het zaad Israëls zijn en dat de tijd komen zal dat op de stemme Gods de boeien, den mensch door zijn medemensch opgelegd — banden die beletten dat hij zijn vrijen wil gebruikt — zouden verbroken worden, zoodat de ontboecide zou kunnen opstaan in de volle waardigheid van zijn mensch-zijn, en de waarheid uit eigen beweging omhelzen.

„In Holland”, zoo schrijft President Cannon, „bloeit het sekteleven. Priesterbedrog heeft een groote houvast onder de menschen. Dit maakt den arbeid der Ouderlingen des te harder. Maar er is geen grond voor ontmoediging. Er zijn duizenden oprechten-van-hart in het land, en hoewel het moeilijk zijn moge hen in den beginne te bereiken, zullen zij toch hunne ooren naar de waarheid neigen en haar gehoorzaam zijn.”

Het rapport aan het einde van 1862 meldt 15 doopelingen in de hoofdstad des lands. Er blijkt dus sinds het oprichten der Vertakking aldaar nog eene ziel te zijn loetgetreden.

FRANK I. KOOYMAN.

(Aanteekening: Ouderling van der Woude — wiens naam voluit is: Anne Wiegers van der Woude — was de zoon van Wieger van der Woude en Catherina Gerrits, en werd den 13den Juli 1812 te Franeker, Friesland, geboren; hij werd in het najaar van 1852 door Ouderling Taylor (waarschijnlijk John Taylor, later President der Kerk) gedoopt, was Zeventiger, behorende bij het 27ste Quorum van Zeventigers, en werd den achtsten April 1861 ter zijde gezet voor zijne zending naar de Nederlanden door Ouderling Wilford Woodruff, van den Raad der Twaalven.

Paul Augustus Schettler (dien men niet moet verwarren met B. H. Schettler, die later in Holland op zending was) was de zoon van Frederick Schettler en Charlotte Menzel; geboren 13 Augustus 1827 te Coblenz, Pruisen; gedoopt 9 Februari 1860 door Ouderling George Q. Cannon; hij was Ouderling en werd den 21sten April 1861 voor zijne zending naar Holland ter zijde gezet door Ouderling John Taylor.

Geraadpleegde bronnnen: „Millennial Star” 1861, blz. 614, 759, 760 en 822. „Mill. Star” 1862, blz. 299, 348, 744 en 746; en Aanteekeningen op het Geschiedschrijverskantoor. — K.

REDEVOERING

gehouden door President Charles W. Penrose, op de jaarlijksche conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 3 April 1921 te Salt Lake City.

Het is een groot genoegen voor mij deze groote vergadering te aanschouwen, hoofdzakelijk samengesteld uit Heiligen der Laatste Dagen, vergadert van verschillende deelen der Kerk om te luisteren naar de opmerkingen die gemaakt zijn door onzen President. Ik

hoopte, dat hij zijn opmerkingen zoude voortzetten en den tijd van onze eerste vergadering van deze conferentie zou ingenomen hebben, om verschillende redenen. Een van deze is dat ik twijfelachtig was, dezen morgen, toen ik opstond, of ik in staat zou zijn hier te komen. Ik ondervond een hevige duizeling, aangekomen door draaiingen in mijn hoofd. In deze moeilijke tijden en in de groote en snelle veranderingen welke plaats grijpen, is er genoeg om iemands hoofd op hol te brengen, heel wat grooter dan het mijne. Maar ik ben in staat geweest, sinds ik in deze vergadering kwam, mij te herstellen en te luisteren naar de geïnspireerde uittalingen van onzer President, en zij hebben een schitterende uitwerking op mij, wetenschappelijk zoowel verstandelijk als geestelijk.

Blijdschap in veranderingen van gevoelens ten gunste der Heiligen.

Ik verheug mij in de veranderingen waarover hij gesproken heeft, welke plaats gegrepen hebben onder het volk dat niet van ons geloof is. Velen zijn nu begonnen een weinig te verstaan van „Mormonisme”, dat het niet bestaat uit een eigenaardigheid hetwelk door de wereld verkondigd is als onze voornaamste grondstelling. Zij zijn begonnen te verstaan dat de Heiligen der Laatste Dagen, de „Mormonen”, een practisch volk zijn, dat zij een practisch geloof bezitten en dat zij iets doen en de wetenschap hiervan komt tot de natiën der aarde vlugger dan ik ooit verwacht had dat komen zou. Ik had altijd geloofd, vanaf den tijd dat ik een jongen was en mij met de Kerk vereenigde — de eenigste van mijn familie, dat „Mormonisme”, zooals het genoemd wordt, zou zegevierend, dat het Koninkrijk van God, hetwelk het was en is tot mij, alle dingen zou overkomen en dat de naam van den waren en levenden God ten slotte voor de wereld gebracht zou worden voor hunne vereering en gehoorzaamheid. Ik had nooit twijfel over den triomf van deze groote organisatie, daargesteld door den Almachtige, door de persoonlijke daad van den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest; en vandaag verheugt mijn ziel zich in het zien van het bewijs der vooruitgang van dat werk, hier op dezen tabernakel-grond, waar het volk vergaderd is voor onze eerste vergadering in zulk een aantal, dat de „Assembly Hall” gebruikt moet worden voor een vergadering voor hen, die geen plaats konden krijgen in den tabernakel.

Dank den Heere, geprezen en gezegend zij Zijn Heiligen Naam!

God onze eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus.

De schoone muziek, waarnaar wij juist luisterden, genaamd „des Heeren gebed”, brengt in onze herinnering dat gebed hetwelk Jezus uitsprak; niet dat het volk het altijd zou herhalen, hoewel het een machtig goed ding is dat zoovele menschen het doen, zelfs al kunnen zij zich geen voorstelling maken van wat het bedoelt. Dikwijls, sinds ik een jonger was, hoorde ik dat gebed herhalen in de kerken in de wereld, voor ik iets wist van dit volk. Het begint met een waarheid die al het volk moest verstaan en dat is, dat God onze Vader is, dat Hij in den Hemel woont; dat Hij niet is en niet kan

zijn persoonlijk alom-tegenwoordig, zooals geleerd wordt in de heidensche en zoogenaamde Christelijke kerken der wereld; dat Hij een goddelijk wezen is, een persoonlijkheid, een volmaakt en vervolmaakt mensch om zoo te zeggen. Wij zeggen niet dat God een mensch is; Hij is een volmaakt mensch; Hij is verheven boven 't menschedom, Hij is onze Vader. Hij verwekte ons in ons oorspronkelijk bestaan, als Zijn zonen en dochteren, waarlijk en letterlijk en naar waarheid.

Jezus Christus, die dit gebed uitsprak, is Zijn Zoon juist zooals wij zijn, in den geest, maar Hij was de eerstgeboorne. Er is een waarheid vereenigd met dat beginsel hetwelk wij allen zouden verstaan, want Jezus Christus zelf heeft het verklaard. Hij zeide tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen: „Ik was ook in den beginne bij den Vader, en Ik ben de Eerstgeboorne. Gij waart eveneens in den beginne bij den Vader, datgene wat geest is.” Dat deel des menschen dat geest is, was in de eeuwigte wereld bij den Vader, vóór deze wereld was, zooals wij lezen in het eerste en tweede hoofdstuk van den brief aan de Hebreëen, hetwelk ik uwe aandacht aanbeveel. Wij leeren een weinig van dit feit:

„God, voortijds veelmalen en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de Profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;

Welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft.

Dewelke, alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelveu teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.”

Hij was de eerstgeboorne in de groote familie des Almachtigen, de Schepper der werelden, en zij waren door Hem gemaakt, met en door Jezus Christus, Zijn Zoon. Eenige van onze broederen kregen het idee dat Hij de Schepper van deze wereld niet heeft kunnen zijn, zooals geopenbaard in de laatste dagen, dat Hij met den Vader was in dit werk, en dat „alle dingen door Hem gemaakt zijn, en zonder Hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is,” zooals wij lezen in het eerste hoofdstuk van het evangelie van Johannes, Zijn geliefden discipel en apostel.

Jezus Christus de eenig-geborene van den Vader in het vleesch.

Wij zouden dit verstaan, dat Jezus Christus in de wereld kwam, in het midden des tijds, om den eenig geboren Zoon van God in het vleesch te zijn. Dat is een leerstelling vastgesteld in deze Kerk, en wij hebben het ontvangen door openbaring, wij kunnen dus alle twijfel en bespiegeling of twisten terzijde zetten ten aanzien van dit onderwerp. Dat was toen Hij kwam en incarneerde, zijnde in de beeltenis van Zijn Vader, het „uitgedrukte” beeld Zijn's Vaders vóór Hij in de wereld kwam; en met macht, als de erfgenaam aller dingen. God eerde Hem en had Hem lief, en Hij kende de getrouwheid in

al het werk: Hem toevertrouwd, en wist van te voren wat hij doen zoude wanneer Hij op de aarde kwam om den Verlosser der menschen te zijn. Dit is een onderwerp, dat ik nu niet wensch te behandelen, want ik wensch niet te veel tijd in te nemen, maar het is het meest gewichtige ding in de vooruitgang en ontwikkeling van het doel des Almachtigen. Jezus, zooals wij Hem noemen, de Nazarener, de zoon van Maria, van het geslacht Davids — daarom de Zoon des menschen — was de Zoon van God, die de Vader van Zijn geest is. Dus, in den beginne was Hij bij God en was de eerstgeborene van deze groote familie, en op de aarde was Hij de Eeniggeborene van den Vader in het vleesch. Hij leefde en stierf als een Zoon van God in alle dingen en is verreezen van den doode en aan Zijn discipelen verschenen. In deze laatste dagen is Hij verschenen aan Joseph Smith, in zijn kindsheid, en heeft zichzelf verscheiden malen persoonlijk gemanifesteerd, bij verschillende gelegenheden, en Hij leeft als de Zoon van God en onze oudste broeder in den geest.

De verklaring van de leerstellingen van de Kerk in deze opmerkenwaardige samenstelling van beginselen welke „de artikelen des geloofs van de Heiligen der Laatste Dagen” genoemd wordt, begint met: „Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus, Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.”

De Heilige Geest, een persoonlijkheid van Geest.

Ik wensch dezen morgen eenige woorden te zeggen in betrekking tot de Heiligen Geest, aangezien ik deze groote gelegenheid heb, in antwoord op vragen en brieven die tot ons kwamen, in het President's kantoor, betreffende deze zaak. Daar schijnt, ten spijt van alle predikatie en geschriften en uitleggingen en verklaringen van de Kerk, eenige verwarring van gedachte in betrekking tot den Heiligen Geest. „Is de Heilige Geest een persoon?” Aldus wordt ons verteld in de 130ste afdeeling van de Leer en Verbonden, welke verschillende groote beginselen bevat door den profeet Joseph Smith geuit. Eén is, dat God eene belichaamde persoonlijkheid is, de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest is „een persoonlijkheid van geest.” Dit schijnt groote verwondering te verwekken onder sommigen van ons volk, omdat zij de twee termen „Holy Spirit” en „Holy Ghost” 1) verwarren en denken dat er een verschil in hun meening is. Er is een verschil in één zin van het woord. Wij verbinden de woorden „the Holy Ghost” met het personage van geest; en wij verbinden den naam „Holy Spirit” met de universeele gedachte door welke God en Jezus Christus alomtegenwoordig zijn. Die goddelijke, niet begonnen en eindeloze essence wordt „the Holy Spirit” genoemd, maar de beide termen meenen inderdaad het zelfde zoover als de taal betreft.

Nu laat mij juist twee of drie woorden zeggen over dit punt, om deze vraag op te lossen.

1) Deze beide termen kunnen in het Hollandsch slechts vertaald worden door „Heilige Geest”. O. B.

In het vijfde hoofdstuk van den eersten brief van Johannes, den geliefden discipel, lezen we aldus:

„Want drie zijn er, die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord,” — dat de naam is die Johannes gewoonlijk den Zaligmaker gaf — In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” Dit is toegepast op den Zoon, den eerstgeborene in den geest en den eenig geborene in het vleesch — „Want drie zijn er, die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze drie zijn één.” Sommigen zijn zeer verward wat aangaat deze eenheid of vereeniging. Er zijn drie personen vereenigd als één God, één Godheid, en het geeft drie van hen om te getuigen in den hemel; of liever, zooals de profeet Joseph Smith het ten volle verklaart, dat in al de presidentschappen die goddelijk zijn, drie zijn. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest zijn drie personen. Twee zijn belichaamde personen. Nu, vragen komen op of de Heilige Geest ooit een lichaam zal krijgen. Ik weet niets hiervan, omdat de Heere het niet geopenbaard heeft; en indien onze broederen, trachten wijs te zijn, wanneer zij niet altijd zoo zijn, ophielden met hun prediking en hun bespiegelingen, dat, wat zij denken in de toekomst mag zijn, maar niet weten, daar zal heel wat twist vermeden worden.

De Heilige Geest is een persoonlijkheid van Geest, zooals Jezus Christus was toen Hij Jehovah was. Hij was Jehova van het begin der wereld, overeenstemmend met de geschiedenis die wij in de Oud-Testamentische geschriften hebben. Hij was een persoonlijkheid van geest en Hij kwam hier tot de aarde opdat Hij precies mocht worden als Zijn broederen en als Zijn Vader, en een lichaam hebben mocht uit de lagere elementen van het heelal. De elementen van Zijn lichaam zijn eeuwig, en de elementen van den geest zijn eeuwig, zonder begin; maar daar was een begin aan Zijn lichaam, toen Hij geboren werd uit de maagd Maria, en God was Zijn Vader. Zijne macht overschaduwde de maagd, en, zooals haar verteld werd door den engel Gabriël, het resultaat was de Zoon van God. Jezus Christus onderwees deze leerstelling aan Zijn apostelen en maakte het zeer duidelijk, denk ik, zooals het staat in het Nieuwe Testament: „Onze Vader, Die in den hemel zijt” — niet onze Vader die persoonlijk door alle ruimte is, zonder middelpunt en zonder omtrek; maar Zijn woonplaats is in den hemel. De Heere zeide: „de hemel is Mijn troon; de aarde is Mijn voetbank”; en tot de oude joden riep Hij: „Waar is het huis dat gij Mij bouwt en waar is de plaats Mijner rust?” Onze Vader is een persoonlijkheid van vleesch. Hij heeft een geestelijk lichaam zoowel als een geestelijk bestaan naast Zijn fysieke lichaam; de elementen in Hem zijn onafscheidelijk samengevoegd. Een van de openbaringen van God, de 93ste afdeeling in de Leer en Verbonden, verklaart dat „de elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch een volheid van vreugde niet ontvangen.” (Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
O. BRAINICH.

Verslag van de Rotterdamsche Conferentie.

De Rotterdamsche conferentie den 17en Juli gehouden, kan wel de beste genoemd worden die gehouden is gedurende en na den grooten wereld-oorlog. Een voorname oorzaak hiervan ligt in het feit, dat ons land wederom vele zendelingen herbergt, die, bezielt met ijver voor de groote zaak der waarheid en met de hulp van den Almachtige zelf, niet moede worden den kinderen der menschen aan te zeggen, dat dit de laatste bedeeing des tijds is en dat de Heere spoedig komt (zie L. en V. 88: 126). Ouderling Serge F. Pallif, president van de Duitsch-Zwitsersche zending, was in deze conferentie als gast aanwezig.

Ter gelegenheid van dit groote geestelijke feest werd een foto van de thans in Nederland en België werkzaam zijnde zendelingen gemaakt, waarvan u een afdruk hiernevens vindt.

Vrijdagavond, den 15en, werd een algemeene priestervergadering gehouden. Hier werd verslag uitgebracht van den toestand der verschillende vertakkingen en onderafdeelingen der Kerk in deze conferentie.

Zaterdagmorgen en -middag werd door de zendelingen vergaderd. Bijzondere zegeningen werden in deze vergaderingen genoten.

Zaterdagavond had de eerste openbare vergadering plaats.

Hoewel de Zaterdagavond voor vele menschen een moeilijke tijd is om te vergaderen, kon de opkomst toch bevredigend genoemd worden.

Begonnen werd met het zingen van lied 30. Gebeden door Ouderling Heiko Boekweg. Door het koor werd lied 66 gezongen. Conferentie-president Abraham Dalebout heet de aanwezigen hartelijk welkom, verklaart het doel der conferentie en kondigt de verschillende vergaderingen af, welke a.s. Zondag gehouden zullen worden, allen dringend uitnoodigend deze bij te wonen.

Ouderling John. P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische zending, krijgt nu het woord. Wij leven in een zeer gewichtigen tijd. God heeft bij vernieuwing mannen geroepen, hen bekleed met autoriteit en zendt hen voor de laatste maal uit om de wereld den Schepper en Zijn bedoelingen bekend te maken. Spreker wekt de leden op tot gebed voor hen die in de duisternis zijn en spreekt de wensch uit, dat deze conferentie velen tot nadenken mag stemmen.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek, president der Arnhemsche conferentie, toont aan dat gehoorzaamheid beter is dan offeranden en haalt hierbij vele voorbeelden uit den Bijbel aan. Roept volharding

toe aan hen die tot heden getrouwheid beloonden aan de werken noodig tot zaligheid.

Ouderling Karl M. Richards, werkzaam in Luik, heeft tot onderwerp: Geloof, Bekeering, Doop en de Heilige Geest. Dit onderwerp wordt door hem duidelijk verklaard als de vier eerste stappen op den weg tot zaligheid.

Ter afwisseling werd door het koor lied 108 gezongen.

Door Ouderling Samuel R. Carpenter van Amsterdam werd de Godheid verklaard. Wij moeten weten wie God is, want de Schrift zegt ons: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.”

De laatste spreker die geroepen wordt is Ouderling Ate Westra, de president van de Groningsche conferentie.

Christus is ons in alles een voorbeeld geweest. Dus ook in den doop! Spreker zegt, dat de doop door de Heiligen der Laatste Dagen bediend, volkomen in harmonie is met den doop van Jezus en verwerpt de afwijking in doopsbediening van de verschillende kerken der wereld.

Na het zingen van lied 88, eindigt Ouderling Joseph v. Leeuwen met dankzegging.

Zondagmorgen om 10 uur was de zaal „Excelsior” in de St. Jansstraat stampvol. Het was bepaald indrukwekkend te luisteren naar de zoo schoone woorden van lied 1. Het openingsgebed werd opgezonden door Ouderling Oswald Brainich. Het koor zong lied 194 op een wijze, aangenaam voor de ziel. Zoo zette deze morgenvergadering, die in 't geheel inspireerend was, in.

De leider, Ouderling Abraham Dalebout, riep als eerste spreker Ouderling Adrianus Barendregt, conferentie-president van Amsterdam. Hij zegt, dat de tweede komst van Christus, evenals Zijn eerste komst, door een engel is aangezegd. God openbaarde zich niet in een reeks van jaren, wijl de menschen zich steeds van Hem afkeerden.

Ouderling Hendrik Bell van Amsterdam getuigt, dat door de jaren van ondervinding hij God meer en meer heeft leeren kennen, en Hem kennen beteekent Hem lief hebben. Hij haalt verschillende voorbeelden aan, dienende als bewijs, dat God een verhoorder der gebeden is.

Het koor zingt nu: Let us heartely rejoice.

De volgende spreker is Ouderling Serge F. Ballif, president der Duitsch-Zwilsersche zending. Deze merkt op, dat wij leefden vóór deze aarde geformeerd werd en legt duidelijk uit waarvoor wij hier zijn. Door de herstelling van het priesterschap in dezen tijd worden ook weer de zegeningen genoten. Men kan nu, evenals vroeger (Jakobus 5 : 14, 15), de zieken tót de ouderlingen brengen en het gebed des geloofs zal den zieke behouden. Hij verhaalt van zijn dochter, hoe zij aangetast was door een besmettelijke ziekte. De dokters vonden den toestand hopeloos, de dood zou spoedig intreden.

Door het gebed des geloofs en de erkenning van Gods dienstknechten en hun bediening, werd volkomen herstel van gezondheid verkregen.

Het Nederlandsche volk is een bevoorrecht volk, want het heeft de dienstknechten des Heeren onder hen.

Spreker wekt tot onderzoek op.

Als laatste spreker treedt Ouderling Gerrit van der Waard van Dordrecht op. Hij wijst op Hem die ons tot een voorbeeld was, Jezus de Christus. Hem te volgen moet ons streven zijn. Roept allen, die van dezen weg afgedwaald zijn, bekeering toe en vermaant allen niet af te wijken.

Nog even wordt door den leider dezer conferentie de volgende vergaderingen bekend gemaakt.

Gezongen werd lied 4 en daarna gedankt door Ouderling Cornelius Wetter.

De middagvergadering in Excelsior, die gewoonlijk minder goed bezocht wordt, was nu goed bezet en ving aan onder het zingen van lied 6. Een zegen werd gevraagd door ouderling Cornelius Zappey, waarna het koor lied 59 ten gehore bracht.

Ouderling Arie Kruis van Den Haag is de eerste spreker. Sommige menschen loopen in de schaduw en zeggen, de zon schijnt niet. Wij moeten de zon opzoeken. De verdeeldheid onder de Christenen getuigt van duisternis en brengt tot ongeloof en toch het Licht schijnt. Spreker wijst op de herstelling van het Evangelie en besluit met zijn getuigenis van dit groote en machtige werk.

De zendings-secretaris, ouderling Royden E. Weight, zegt dat wij geen „Mormonen” zijn, maar leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiliger der Laatste Dagen en werkt dit onderwerp nauwkeurig uit.

Nadat het koor lied 23 gezongen heeft, komt ouderling Alvin S. Nelson, conferentie-president van Luik, aan 't woord. Hij zegt hoe de zendingen dezer Kerk hun arbeid opnemen. Zonder eenige geldelijke belooning verrichten zij hun roeping twee of meer jaren.

Het Evangelie kan een scherp onderzoek doorstaan, want het is Gods werk, door openbaring bekend gemaakt.

Door ouderling John Vreeken van Dordrecht werd Openb. 14: 6 en 7 behandeld. De algemeene verdeeldheid is ontstaan doordat men de Apostelen en profen vermoord heeft, de gemcenten verstrooide en zich van de waarheid afgewend heeft. Wederom heeft God van den hemel gesproken en weer zijn er apostelen, profeten, enz. Luistert naar hun boodschap, gehoorzaamt en wordt zalig.

Als naar gewoonte werden nu de autoriteiten der Kerk voorgesteld en door de aanwezigen erkend en goedgekeurd door het opsteken der rechterhand.

Vervolgens zong zuster G. ten Hoeve een lied, hetwelk zeer goed aanded.

Ten slotte geeft ouderling Cornelius de Jong eenige zeer goede raad en vermaning en noodigt de leider de aanwezigen uit tot het bijwonen der avondvergadering.

Lied 106 werd gezongen en ouderling Adrianus Slighting eindigt met dankzegging voor deze genotvolle vergadering.

's Avonds om 7 uur was de groote zaal in het Nutsgebouw geheel gevuld, geen stoel onbezet. Door het koor werd gezongen: The Gospel call.

Ouderling Hendrik Bell gaat voor in gebed. Het koor zingt weer even schoon en aangenaam als tevoren en nu: The spirit of the dead.

Na een inleidend woord van den leider tredt ouderling Oswald Brainich, ass.-redacteur van „De Ster”, als spreker op. God sprak eenmaal tot Mozes om Zijn volk uit te leiden uit de verdrukking der wereld naar een land voor hen terzijde gezet en ook nu roept God door den modernen Mozes, Joseph Smith, Zijn kinderen uit de wereld der verwarring naar het land voor hen terzijde gezet. Immer heeft God het menschdom geleid door geroepene dienstknechten, ook nu Spreker toont aan hoe God Zijn knechten riep en zegt, wijzende op de zendelingen der Kerk, dat zoo deze mannen geroepen zijn. Noodigt dringend uit tot onderzoek van hetgeen beweerd wordt.

Het koor zingt: I saw another angel.

Ouderling Abraham Dalebout, president der Rotterdamsche conferentie, is de tweede spreker. Mormonisme is niet wat men er van zegt. Het is de boodschap tot alle menschen, dat God van den hemel gesproken heeft. Hij heeft Zijn wil bekend gemaakt. De woorden van Johannes, ons bekend uit het boek „de Openbaring”, zijn nu vervuld en de boodschap der zaligheid gaat door de geheele wereld.

Ouderling John P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische zending, komt nu aan 't woord. Een groote algemeene afval heeft plaats gehad. De waarheid was niet meer te kennen. Nieuwe openbaring was noodig. God bracht die. Nu weten wij wie God is en welken weg Hij wil dat wij bewandelen zullen. Bekeert u van uw dwaalweg, onderzoekt dit Evangelie en laat u doopen tot vergeving der zonden en ontvangt de gave des Heiligen Geestes.

Hiermede eindigde de Rotterdamsche conferentie.

Pres. A. Dalebout dankte het koor en allen die medegewerkt hebben tot het welslagen dezer conferentie.

Lied 38 werd gezongen en gedankt door ouderling Mietus.

In 't bijzonder nog maken wij melding van de wijze waarop gezongen werd. Broeder Arie Pijl heeft succes van zijn werk en gaarne geven wij hem langs dezen weg een woord van dank.

Laatste getuigenis van ouderling Hamilton G. Park.

President van het Hooge Priester Quorum der Ensign Ring.

Mijn geliefde broederen: Ik vind dat waar ik toeneem in jaren, en dit oude lichaam zwakker wordt, gij dierbaarder tot mijn ziel zijt; dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

elk uur dierbaarder tot mij wordt, en dat ik mijn broeders en zusters meer en meer lief heb.

Gisteravond was ik naar de eerste wijk gegaan en toen ik mij weder huiswaarts wilde begeven, was ik daarloe niet in staat en toen ik vanmorgen opstond, gevoelde ik mij een weinig vertoornd. Ik dacht dat er een vijand was die trachtende was mij van mijn plicht terug te houden, en ik zeide, dat ik wenschte dat ik sterk genoeg zou zijn om hem op zijn rug te werpen, en ik wilde dit blijmoedig doen vanmorgen en zonder wrok; maar ik ben zeer zwak en mijn gang is zeer onzeker geworden en toch gevoel ik, dat ik dat belang in mijn broeders en zusters heb, dat ik tot hen wensch te spreken en hen aan te sporen al den tijd, indien ik er de kracht toe had.

Ik nam het Evangelie aan toen ik vijftien jaar oud was. Mijn moeder was er zeer legen in opstand en zeide tot mij: „Hamilton, gij brengt schande over de familie. Gij brengt een grooter verdriet tot mij dan uw vader's dood.”

Dit griefde mij zeer en bracht mij tot schreien, want ik hield veel van mijn moeder. Ik herinner mij duidelijk dat ik naar den boomgaard ging en mij op het gras nederwierp: ik bad om te sterven. Terwijl ik daar lag hoorde ik een stem die tot mij zeide: „Hamilton, hetgeen gij gedaan hebt is wel aangenaam tot uw Vader in den hemel. De jonge man, Joseph Smith, is een profet, is zonder vlek of smet, gekozen in den hemel en verordineerd door God. Indien gij vol geloof wilt zijn tot het einde, God zal u geven een eeuwige erfenis in Zijn celestiaal koninkrijk waar God en Christus wonen.”

Dit is mijn getuigenis geweest alle dagen. Later nam mijn moeder het Evangelie ook aan en kwam tot dit land, de vlakten overtrekkend met een handkar, en stierf als een geloovige Heilige der Laatste Dagen in haar 93ste jaar.

Tot de broeders die dezen dag toetreden tot dit quorum en verordineerd zijn tot Gods Hooge Priesters, wensch ik te zeggen, dat wij u „welkom” heeten en hopen dat alle goede dingen, tot u verklaard in uwe verordening, zullen verwezenlijkt worden door u tot de glorie van God en de redding van uw eigen zielen. En nu, deze vergadering overziende, wensch ik te zeggen; dat, indien er één man hier is die gevoelt dat zaken doen meer van gewicht voor hem is, dan zijn plicht tegenover God, ik wensch hem te zeggen zich in acht te nemen; omdat, in mijn gevorderd leven, dingen van de toekomst wierpen hun schaduw vóóruit, en de dingen van het heden verloren hun interest.

Terwijl het goed en behoorlijk en recht voor den mensch is te letten op de zaken van vandaag, en ondersteunen het Koninkrijk van God in zijn tijdelijke zaken, ik zeg tot hen niet te veronachtzamen hun plichten jegens God en Zijn Heiligen Dienst, omdat, wanneer zij komen tot mijn leeftijd, het zal niet wezen hoeveel kapitaal gij bezit in deze of die instelling, hoeveel contracten gij

Bezit en hoeveel weelde gij kunt tellen in de dingen van dit leven, maar de vraag voor alles en boven alles zal zijn, ben ik waar geweest tegenover God en Zijn dienst? Heb ik geen één plicht nagelaten? Heb ik ooit mijn plicht verzaakt? Daarom, zeg ik tot onze vrienden, met ons aangesloten vanmorgen, welkom tot ons quorum. Nu, ik wensch tot mijn broederen te zeggen, daar is een weinig meer waartoe ik in staat ben om te zeggen. Ik vind nu in mijn gevorderden leeftijd, want ik ben in mijn 87ste jaar (en mijn 72ste jaar in de Kerk), dat ik iedere vooruitgang van de macht van God op den weg gezien heb en ook Lucifer in iedere vooruitgang, want hij is een levende factor.

Ik wil u hier zeggen, mijn broederen, ik zal de gelegenheid niet veel meer hebben om mijn getuigenis te geven, want ik gevoel mij zeer zwak vandaag en onvast op mijn beenen; maar in mijn jonglingschap, in de dagen mijner jeugd, in mijn eigen geboorteland, bevond ik mij onder de stervenden en dooden in een spoorwegongeluk, en vlood met angst voor de brandende mijn; maar „Mormonisme” was wáár, en Joseph Smith was de machtige profeet van den levenden God.

In mijn zendings reizen, ben ik heen en weer gezwaaid en getuimeld op het door den storm geslingerde schip, en klemde mij vast aan de bevende mast, wanneer de wind door de zeilen vloot, en de golven bergen-hoog rolden en de wolken en de golven elkaar schenen te ontmoeten en elkaar kusten, alsof het scheen dat alles in het watergraf zou worden verloren; wanneer sterke mannen vreesden en stoute harten den moed verloren, toch wist ik dat „Mormonisme” wáár was en Joseph Smith een profeet van God was.

God zegene u, mijne broederen.

HET JUBELFEEST DER NEDERLANDSCHE ZENDING. 1861—1921.

De Hollanders in Utah hebben het zestigjarig bestaan der Nederlandsche zending feestelijk herdacht. Verschillende vergaderingen zijn gehouden in Salt Lake City en Ogden. Menig Hollander, denken wij, zal in gedachte vertoefd hebben in het land zijner geboorte. Dit land, dat door haar eigen inwoners zoo weinig begrepen is en toch zoo'n groote rol speelt in des Heeren werk. Was het niet dat kleine Holland dat den pelgrimvader ééns een loevlucht bood? Hoe zuchtte dit volk niet onder den druk van het harde, koude Rome en hoe streed het voor godsdienstvrijheid! Toen reeds was dit land bezig zich voor te bereiden, om de heilboden Gods te ontvangen en vanaf 1861 zijn deze mannen dan ook met veel succes werkzaam geweest en nog steeds gaat dit werk vooruit. Telkens en telkens gaan mannen en vrouwen, dit land verlaten om een groot en machtig werk te doen voor hen die heengingen naar een andere sfeer, zonder gehoorzaamheid te betoonen aan de wetten des Heeren. Zij gaan om

Heilanden te zijn op de bergen Zions (Obadja 1 : 21). Zij verheugen zich in de toppen der bergen en gaan door „het Huis des Heeren” (Jesaja 2 : 1, 2, 3).

Waarlijk, Holland is niet onbeduidend en elke denkende Hollander behoort zijn geboorteland lief te hebben.

Levi Edgar Young, een der Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers, zeide op een der vergaderingen tot de Hollanders:

„Wij leven hier in een groot land. In het meest gezegende van alle landen. Europa biedt thans, in zijn geheel, een treurigen aanblik. Gij, als land en volk, bleeft weliswaar buiten den oorlog, maar niet geheel en al buiten het stoffelijk lijden....

Uw staatslieden konden zich meten, in bekwaamheid, met de grootsten der aarde. Gij zijt een nederig volk. Dikwijls vrees ik dat wij, Amerikanen, groot gevaar loopen ons geloof te verliezen, omdat wij te veel liefhebbers zijn van vermaak en de geneugten der wereld. Dat zoude vreeselijk zijn en zou met onze verwoesting eindigen. Gij Hollanders zijt, tot op zekere hoogte, de ruggegraat der Kerk. Blijve het kleed van nederigheid en eenvoud u altijd sieren en de God des Hemels kan Zijn zegen u niet onthouden....

Als gij u langzamerhand gaat veramerikaniseeren, vergeet dan nooit het land dat u en uwe voorvaderen het levenslicht gaf.”

Laat ons dit overdenken.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Den 24sten Juli werd in het gebouw „Harmonie”, Nieuwstraat 22, te Schiedam, een openbare vergadering gehouden met als sprekers ouderling Oswald Brainich en Abraham Dalebout. Vanaf heden worden in genoemde zaal elken Zondagmorgen vergadering gehouden om 10 uur.

Ouderling J. W. Bertram is door den president der Rotterdamsche conferentie, eervol als president van de Leidensche vertakking, ontslagen.

Overleden.

Te Rotterdam overleed den 8sten Juli Eingberd, Martinus, Johannes. Fennema. Het kindje was den 24sten October 1920 geboren en werd ingezegend door ouderling Oswald Brainich.

Van Amsterdam werd bericht het overlijden van Zuster Hikke Adema. Zij werd 30 Maart 1841 te Harlingen geboren en overleed 9 Juli 1921 te Amsterdam. Zuster Adema was gedurende 15 jaren een voorbeeldig lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Conferentie-Aankondiging.

De Amsterdamsche conferentie zal gehouden worden op Zondag 28 Aug. Vergaderingen worden gehouden 's morgens om 10 uur en 's avonds om 7 uur in gebouw „Frascati”, Oudezijds Voorburgwal 304.

Zaterdagmiddag 27 Aug. 2 uur zendelingen-vergadering en 's avonds 7 uur vergadering voor de ambtenaren en ambtenaressen.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst:

- Ouderling Barton. J. Needkam naar Utrecht.
- Ouderling Leon. L. Walton naar den Haag.
- Ouderling H. Landwaard naar Leiden.
- Ouderling Heber. G. Taylor naar Rotterdam.

Verdere Verplaatsingen.

- Ouderling Adrianus Sligling van Delft naar Amsterdam.
- Ouderling Ruben. E. Cardwell van den Haag naar Amsterdam.
- Ouderling Samuel. Carpenter van Amsterdam naar Utrecht.
- Ouderling Heiko. Boekweg van Delft naar Haarlem.
- Ouderling Joseph. v. Leeuwen van Amsterdam naar Haarlem.
- Ouderling Leendert. v. Beekum van Leiden naar Dordrecht.
- Ouderling Jan. Koning van Rotterdam naar Schiedam.
- Ouderling Wm. L. Phillips van Dordrecht naar Schiedam.
- Ouderling Gerrit. van der Waard van Dordrecht naar Rotterdam.

INHOUD.

De dageraad der Neder- Blz.	G. Park. Blz. 252
landsche zending . . „ 241	Het Jubelfeest d. Neder-
Redevoering gehouden landsche zending . . „ 254	door President Charles
W. Penrose, gehou- veld. „ 255	den 3 April 1921. . . „ 244
Verslag van de Rotter- Overleden „ 255	damsche Conferente „ 249
Laatste getuigenis van Conferentie-Aankon- .	ging „ 256
ouderling Hamilton	Aangekomen „ 256
	Verdere verplaatsingen „ 256

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.